

Niekoľko myšlienok o práci...

Čo je práca?

Práca je používanie prostriedkov na dosiahnutie cieľa. Šťastne dokončiť štúdiá, nájsť si vhodné zamestnanie, založiť si rodinu, stvárať prostredie, v ktorom by sa spokojne žilo mne i mojim drahým... Stať sa užitočným pre mnohých, v pokoji dodýchať, dostať sa do večnej radosti - ak je možné - so všetkými, s ktorými som žil, a tak osláviť Boha... To je môj cieľ. Život, zdravie, kúsok chleba v ruke a kus strechy nad hlavou, silné ruky, zdravé oči, správny úsudok, dosť citlivé srdce, k tomu poklad kresťanskej náuky a stála pomoc Božej milosti - to sú moje prostriedky. Používanie prostriedkov na dosiahnutie cieľa je moja práca... Založené ruky a nečinné pozeranie sa na svet, spoliehanie sa na iného a odkladanie s prácou na zajtrajšok - to je môj hriech, hriech proti Božej sláve a proti môjmu vlastnému šťastiu... A tohoto hriechu sa chcem oddnes všemožne chrániť.

Je taký čas...

Titul kresťanského hrdinu a svätca sa v časoch cisárskeho Ríma získaval prevažne v žalároch a v arénach. Bola taká doba. Neskoršie bolo treba prejsť do samoty Egyptskej púšte. V stredoveku sa toto vyznamenanie udeľovalo tým, čo sa statočne stavali na obranu Cirkvi proti neveriacim... A potom ho získavali cirkevní učítelia, čo rozsiahlymi traktátmi bránili Kristovo kráľovstvo proti vnútorným nepriateľom...

A keď na konci minulého storočia umieral moderný svätiec Bosco, jeho posledné slová boli: „Lavoro. - Práca, práca, práca...“ Týmto slovom vyznačil cestu ku kresťanskej dokonalosti, ku svätosti.

Aj keď s veľkou úctou hľadíme dnes na mužov a ženy s mučeníckou palmou, na kajúcnikov, na rytierskych bojovníkov a učených obrancov Cirkvi, predsa s celkom zvláštnym obdivom si pred oči stavíme robotníka s vyhrnutými rukávmi - podobného tomu Nazaretskému - muža stálej činnosti, unaveného, zaprášeného, spoteného, ale pritom vždy vyrovnaného a usmiateho. Je taký čas. Verným plnením povinností, usilovnou prácou, ktorú konáme na česť a slávu Božiu, láskavou službou bližným, najmä tým najviac trpiacim a biednym posväcujeme svoj život a získavame si Božiu obľubu i odmenu. Taký je čas a to je cesta ku titulu kresťanského hrdinu.

Umenie páčiť sa...

Ak budeš usilovne pracovať, vždy nájdeš vedľa seba niekoho, kto ti bude nadšeným „hej - rup!“ dodávať chuti... A vždy sa nájde aj vďačné publikum, ktoré ti po vykonanej práci zatlieska a vysloví svoje uznanie.

Snaživci, ľudia robotní a málo nároční, mali v ľudskej spoločnosti vždy kurz a majú ho najmä dnes. Ak budeš aj ty taký, čoskoro si získaš obľubu. Ľudia radi zabudnú na tvoje chyby a nedostatky, mnoho ti odpustia, ak zbadajú, že máš túto spoločensky nanajvyš užitočnú vlastnosť.

A myslíš, že Boh nebude brať ohľad na tvoje slabosti, ak vidí, že máš stálu snahu ustávať sa pre jeho česť a slávu?

Ver, keď bude vidieť, ako sa od svitu do mrku zmáraš v jeho službách, rád ti odpustí väčšie - menšie hriechy a so záľubou nechá na tebe spočinúť svojmu otcovskému oku. Ver, v pracovitosti je veľké tajomstvo obľúbenosti u Boha i u ľudí.

Proti biede duchovnej.

„Práca je dobrá aj proti hriechu,“ hovorí francúzsky mysliteľ Huysmans. Špeciálne proti lenivosti, ktorú Písmo sväté nazýva poduškou satanovou, matkou a príčinou všetkých nerestí. Všetkých tých, ktoré sú v nás, aj tých, ktoré sú okolo nás... Hriechy nášho prostredia sú v určitom zmysle i našim hriechom. Sú to do istej miery následky nášho nedbajstva, našej lenivosti.

Keby sme pracovali sami na sebe, nebolo by v nás hriechov. A keby sme viac apoštolsky pracovali vo svojom okolí, nebolo by ich toľko ani okolo nás... Naša lenivosť je príčinou toľkého zla! „Zabi, zabi ju, stohlavú hydru, a zbavíš seba a svoje prostredie mnohých nepekností!“ - tak kričí kresťanský bojovník dnešných čias...

No vezd, že lenivosť premôžeš a zničíš jedine prácou, stálou činnosťou.

Len odvahu, mladý hrdina; víťazstvo je isté, veď v tomto zápase Boh stojí so svojou pomocou vždy pri tebe.

Proti biede hmotnej.

Bieda a práca obyčajne súvisia spolu v nepriamej úmere. Sú ako dve misky tej istej váhy. Koľko jedna klesne, toľko druhá vystúpi. Na svete by netieklo toľko slz, keby tieklo viac znoja. Lenže mnohí utierajú radšej seba a svojim deťom oči ako čelo. Radšej plačú a bedákajú nad svojou chudobou, ako by sa pokúšali dostať sa z nej prácou. Preto buď natrčajú svoje žobrácke priehrstie, alebo natáhujú ruku a kupujú si chlieb „za päť prstov a šiestu dľaň.“ Lež vyžobraného chleba nebyva veľký kus a chlieb ukradnutý cudzím mozoľom je horký, nechutný a škodlivý. Najspokojnejšie a najchutnejšie sa je chlieb, ktorý priniesla do domu práca otcova, matkina alebo práca vlastná.

Proti osobnej krpivosti.

Poznáš evanjeliové podobnenstvo o talentoch? - Ak nie, vyhládaj si ho u Matúša (Mt 25, 14-30). Každý z nás dostal čo-to. Jeden dostal silné svaly, druhý mimoriadnu pohyblivosť, jeden bystrú pamäť, iný presný úsudok, tento umelecké vlohy, tamten obchodného ducha. Jeden viac, druhý menej. A všetci raz budeme vydávať prísny počet z toho, ako sme s prijatými hrivnami šafáril. Kto mnoho dostal, mnoho sa bude od neho požadovať. A beda tomu, kto vráti len toľko, koľko prijal... Preto znovu treba zopakovať: „Práca, práca, práca!“ Veď len ňou možno zveladiť prijaté talenty. Sám sebe som si záhadou. Sú vo mne možno ešte dosiaľ neuvolnené energie, driemajúce sily, nepoznané vzácne vlastnosti, ktoré som dostal od Boha. Tieto treba objaviť, zobudiť, dať do pohybu, využiť ich na česť Božiu, pre dobro svoje a svojich bližných. Len práca motivovaná láskou k Bohu a k človeku zmobilizuje, rozvíja a zharmonizuje celý tvoj duševný a fyzický aparát. Topánky sa užívaním derú, schopnosti sa užívaním zveľadujú. - A keby si sa raz aj zvalil od prílišnej práce, nebanuj. Ak bola rozumne regulovaná a úmerná cieľu, nemáš si čo vyčítať. Ver, pravdu mali starí Rimania, keď tvrdili: „Je lepšie zodrat sa ako zhrdzavieť.“ Ale nezabudnime len tá práca je rozumná z ktorej niečo máme a najrozumnejšie je robiť tú prácu a pracovať tak, aby sme získali najviac... A to je vtedy keď pracujeme pre Boha a pre Božie kráľovstvo. On sám nás najbohatšie odmeni.

Bartolomé Esteban Murillo: Nanebovzatie (1670); Ernstedt, Petrohrad

1. novembra 1950 pápež Pius XII. vyhlásil učenie, že Boh vzal Pannu Máriu i s telom i s dušou do nebeskej slávy, za článok viery. Nebolo to nič nové, len oficiálne zdôraznil starú vieru. Na Východe sa tento sviatok slávil čoskoro po Efezskom sneme (481). Cisár Mauricius (582-602) ustanovil 15. august za štátny sviatok. V Ríme ho ustanovil pápež Sergius I. (687-701).
Si spoločníkom?

Na I. vatikánskom sneme r. 1870 žiadalo 240 biskupov pápeža Pia IX., aby telesné nanebovzatie Panny Márie bolo vyhlásené za článok viery. No nestalo sa tak. Až roku 1950 Pius XII. vyhlásil: „...vznešená Matka Božia, večným rozhodnutím Božím s Kristom Ježišom tajomne spojená, vo svojom počatí nepoškvrnená, vo svojom božskom materstve najčistejšia panna hrdinská spoločnica božského Vykupiteľa, ktorý získal úplné víťazstvo nad hriechom a jeho následkami, dostala ako najvyššiu korunu svojich výsad to, že ... bola s telom i dušou vzatá do nebeskej slávy, aby sa skvela ako kráľovná po pravici svojho Syna, nesmrteľného kráľa vekov.“

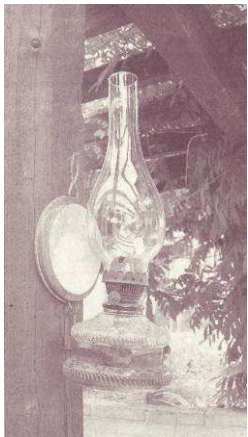
Pane, ani pre nás niet inej možnosti dostať sa do trvalej prítomnosti pri tebe a Márii, ako byť hrdinským spoločníkom Vykupiteľa. Najskôr pri dobývaní vlastnej duše. Potom aj v boji o duše bratov. Lebo kto nie je, Pane, tvojím spoločníkom, je diablovým kumpánom a potom aj dedičom neporiadku, hnevu, pýchy, zmyselnosti, závidosti... Amen.

Bdiieť sa vypláca. To si uvedomujeme, keď vypravádzame deti z domu, keď sadáme za volant, keď vnímame zodpovednosť a náročnosť úloh či povinností, keď vieme, že za to, čo konáme, nás čaká odmena, alebo trest.

Výzva bdiieť platí aj v duchovnom živote. Veľkosť človeka spočíva v tom, že je vždy pripravený postaviť sa pred Boha - Sudcu.

Dag Hammarskjöld, generálny tajomník OSN, ktorý zahynul pri leteckom nešťastí, mal zásadu: „Byť vždy pripravený na všetko.“ Jeho spolupracovníci a blízki videli, že v čo veril, to aj žil. Kresťan vie, že je na ceste do večnosti.

Bdelosť je vážnou požiadavkou duchovného života. A pritom jednou z najťažších. Sú chvíle, keď nie je ťažké uvedomovať si Božiu prítomnosť, človek akoby ju cítil. Medzi ne patria sviatky, dojímavé slávnosti, čas po dobrej spovedi, náhla smrť drahého človeka... Vtedy si viac uvedomujeme existenciu Boha, vlastnú dušu či večný život. Vtedy vznikajú

silné a krásne predsavzatia, zlo sa nám protiví, priťahuje nás modlitba a konanie dobra. Časom dojmy a zážitky vprchajú, nadšenie opadne a život ide v starých koľajach. Zabudne sa na predsavzatia, Boha, dušu, večnosť, spásu a dôležitejšími sa stanú bežné záležitosti. Všetci máme k tomu sklon. Asi nikto nejde priamo k Bohu bez toho, aby nezakolísal, nezastal, nevrátil sa späť. Čo sa v našom živote vyskytuje

častejšie – napredovania, alebo pády? Či sa po každom páde zdvihneme a rýchlo spamätáme? Rozhodujúci bude posledný okamih života, stav duše. Vo večnosti sa už nič nemôže meniť. Naveky ostaneme v takom stave, v akom sme tam prišli.

Mal dvadsaťštyri rokov. Hovorili o ňom, že pri svojom nadaní a vedomostiach má pred sebou skvelú budúcnosť. Bol si toho vedomý. O desiatej ako čerstvý absolvent vysokej školy preberal červený diplom. Na dvanástu si naplánoval svadbu na úrade. Na ceste domov havarovali. Smrť si na štrnástu hodinu nenaplánoval.

Bdelosť je vzácna čnosť. Kresťan by sa nemal báť stretnutia so svojím Bohom. Bdelý život mu v tom pomôže, veď bdelosť od nás vyžaduje Ježiš.

Lubomír Stanček

Viac robiť a menej hovoriť a všetko pôjde lepšie.

Pomoc jedného z tisícich je viac než sústrast' tisícich s jedným.

Vo svete sa veľa hovorí. Nechýbajú debaty a stretnutia, konferencie a kongresy.

Ak by mohlo svet spasit' slovo, už dávno by sme mohli spokojne podriemkavať.

Kto o pekných veciach iba hovorí, v podstate nerobí nič.

Je to jeden z prejavov demagógov: sú vždy prítomní tam, kde ide o slová.

Ale ak ide o skutky, tie často nie sú v ich kompetencii.

Je dobré rozprávať sa. Ale neustále niekoho zaplavovať slovami je hotová epidémia.

Núdznych ľudí privádza do zúrivosti, ak ich uspokojujú iba slovami.

Je dobré mať s trpiacimi súcit. Ale ak by to malo zostať iba pri klebetení, nikomu by to nepomohlo. Milióny ľudí sotva utíšia svoj hlad. Nestačí povedať: „Je to vážne!“

Už to bolo povedané najmenej tisíckrát.

Láska sa živí skutkami, nie slovami.

Nepotrebujem, aby si bol dokonalý.

Eudí musíš mať rád takých, akí sú, pretože nikto nie je bez chýb, jedine tí sa nikdy nepomýlia, čo nikdy nič nerobia.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše v 19. týždni cezročného obdobia

14.VIII. utorok

18.00 + Magdaléna Tešlárová (30dní)

15.VIII. streda Nanebovzatie Panny Márie-prikázaný sviatok

18.00 za farníkov

17.VIII. piatok

18.00 + Anna Uhlárová

18.VIII. sobota

18.00 + Anna Polakovičová (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 325- 352

19.VIII. 20. nedeľa v cezročnom období

8.00 za farníkov

9.15 + vdp. Rudolf Granec

Liturgický kalendár

13.VIII. pondelok	sv.Poncián, pápež sv.Hypolyt, kňaz, mučeník
14.VIII. utorok	sv.Maximilián Mária Kolbe, kňaz, mučeník
15.VIII. streda	Nanebovzatie Panny Márie – prikázaný sviatok
16.VIII. štvrtok	sv.Štefan Uhorský
17.VIII. piatok	sv.Hyacint, kňaz
18.VIII. sobota	sv.Helena

Nemôžem odolať volaniu svätostánku. Dobre viem, že som s Pánom všade, že jeho prítomnosť nás stále sprevádza, ale to nenahrádza samotu s ním.

Magdeleine Hutinová

SAMOTA S NÍM

Zakladateľka Malých sestier Ježišových, u nás známa ako malá sestra Magdaléna, zohrala dôležitú úlohu v pokoncilovej obnove reholného života. Jej hlavnou myšlienkou bolo žiť kontemplatívny život hlbokého priateľstva s Ježišom uprostred ľudí a uprostred tohto sveta. Aby malé sestry uprostred svojej činnosti nestratili živé spojenie s Kristom, zachovávajú denne hodinu eucharistickej adorácie, ktorá má v ich živote ústredné miesto. Pri nej sa usilujú byť len pre Pána. Vo svojich osobných poznámkach si sestra Magdaléna zapísala:

„Toto ticho o jedenástej večer, táto samota má pre mňa príťažlivosť, o ktorej nikto nevie; natoľko sú všetci zvyknutí vidieť, ako som neustále zamestnaná druhými.“ Svojim sestram Magdaléna píše o dôležitosti týchto chvíľ ticha a samoty, ktoré sama zažívala uprostred ruchu okolitého sveta. V týchto chvíľach adorácie však nejde len o „vypnutie“, o upokojenie sa po namáhavom dni plnom práce a kontaktov s ľuďmi:

„Aby bolo ticho pravé, musí byť tichom naplneným Bohom, čakáním na jeho svetlo, túžbou načúvať mu srdcom oslobodeným od zbytočných starostí.“ Čas prežitý v samote a tichu nás potom vnútorne obnovuje, očisťuje náš pohľad na život, na nás samých a na všetko, čo robíme.

Pravidelné prebývanie s Pánom v tichej adorácii je pre Magdalénu potrebou lásky ku Kristovi. „Len jediná vec je potrebná: milovať Ježiša,“ opakovala svojim sestram. Aby človek úplne patrili Kristovi, treba sa mu v týchto chvíľach adorácie oddať, hoci tajomstvo Oltárnej sviatosti nechápeme svojím rozumom: „Nemusíme sa usilovať chápať. Je to tajomstvo lásky. Keby sme sa len pokúšali skúmať, znepokojovali by sme sa, báli by sme sa, že ho nie sme hodní, že mu dostatočne nezodpovedáme, chceli by sme do toho vložiť niečo svoje. A to Ježiš nechce. Chce, aby sme sa mu vydali so zatvorenými očami.“

P. Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

V každej krajine, v každom národe deti najradšej oslovujú svoju matku v materinskom jazyku. Psychológovia, sociológovia a iní odborníci tvrdia, že na melódiu materinskej reči si dieťa zvyká už od počatia. Stáva sa akoby melódiou nášho života a frekvencia zvukových vln matkinho hlasu naplňa dieťa pocitom bezpečia a pohody.

Počas mnohých stáročí sa nebeskej Matke prihovárajú jej deti rozličnými jazykmi a ona ich všetky bez rozdielu prijíma a objíma s rovnakou nehou a láskou. My Slováci ju najčastejšie oslovujeme Sedembolestná, Nemci Heilige Jungfrau (Svätá Panna), Maďari Miasszonyunk (Naša Pani), Poliaci Królowa Polski (Kráľovná Poľska) atď.

Tí, ktorí navštívili poľské pútnické miesto Čenstochová, vedia, že každý večer o deviatej hodine sa pútnici schádzajú pri milostivom obraze Čiernej Madony a v duchu spojení so všetkými Poliakmi na celom svete, spievajú krásnu pieseň Mária, Kráľovná Poľska, som pri tebe, pamätám na teba... Áno, v Márii, našej spoločnej Matke, Matke jednoty, sa všetci spájame a zjednocujeme ako jej deti, bez rozdielu reči, národnosti, farby pleti. Tento pocit spolupatričnosti sme mali aj v Mariazelli, kde sme napriek zlému počasiu a únave prežívali nádherné chvíle, aké zažíva rodina v blízkosti milujúcej matky. Pán mimoriadnym spôsobom obdaril Božiu Matku darom svojho Svätého Ducha, aby sa stala našou učiteľkou, ochrankyňou, sprostredkovateľkou pravej nábožnosti a milosti jej Syna. V Loretánskych litániách oslovujeme Pannu Máriu Panna najmúdrejšia a Sídlo múdrosti. Jej múdrosť nespočíva v intelektuálnych schopnostiach - nie je to múdrosť filozofov a politikov, ale v prijatí Božej vôle, v stotožnení sa s ňou tak, ako o tom hovorí sv. Irenej: „Vo svojom lone pripravila dôstojný trón Slovu - samej Božej múdrosti.“ Je teda našou učiteľkou pravej múdrosti. Mária je tiež Matkou dobrej rady. Tým, že si Ježiša neponechala len pre seba, ale sa s ním ponáhľala k Alžbete, Slovo sa i takto, cez jej obetavú lásku, stalo telom a ukazovateľom na ceste kresťanskej lásky, múdrou radou pre nás všetkých. Aj v Káne Galilejskej bola Mária radkyňou: „Urobte všetko, čo vám prikáže!“ (Jn 2. 5). Božia múdrosť totiž nemôže byť sebecky ukrytá v nás, ale má sa stať prostriedkom spásy pre ostatných skrze nás. Panna Mária je aj Pannou mocnou. Je zvláštne, že ju takto oslovujeme. Fyzicky predsa nebola žiadnou kulturistkou či fitnesskou. Dnes, keď sa telesná krása, sila a zdravie často stávajú len prostriedkami rozkoše, nárúživosti a biznisu, nám útle nazaretské dievča dáva príklad pravej sily v Duchu Svätom. Starecké telo blahoslavennej Matky Terézie z Kalkaty bolo určite silnejším a v Božích očiach krajším než svieže telá všetkých topmodeliek na svete. Opravdivá sila a krása totiž pramení v úprimnej zbožnosti a v čnostnom živote. Nasledujme našu nebeskú Matku na svojej životnej púti, aby sme ju mohli nasledovať aj do večnosti.

Mons. JÁN OROSCHEK, biskup

POSLEDNÉ AHOJ Keď som v to štvrtkové ráno odchádzala do školy, zbehla som ešte dolu schodmi, aby som sa rozlúčila s ockom. Keď otec počul, ako moja sedemročná sestra odišla a ani mu nepovedala ahaj, požiadal ma, aby som ju zavolala späť. Tánička sa pomaly vrátila k otcovi. Slza sa mu skotúlala po líci, keď na ňu s bolesťou pozeral. Vedela som, že myslí na to, aké je asi ťažké pre dieťa vidieť ho s rakovinou v takých bolestiach. Potom sme ho objali, pobožkali a povedali: „Ahaj, ocko! Máme ťa rady. Uvidíme sa, keď sa vrátíme zo školy“. Keď nám v to ráno povedal „ahaj“, spomínam si, že v jeho očiach bolo niečo, čo prezrádzalo, akoby sa lúčil navždy. Usmial sa však a povedal: „Aj ja vás mám rád!“

Keď som poobede vychádzala zo školy, zazrela som sanitku. Nevenovala som jej pozornosť, kým nespustila sirénu. Išla dolu našou ulicou. „Ocko“ zvolala som. Rýchlo som utekala po sestru a bežali sme k telefónu. Vytočila som číslo, aby som sa dozvedela, čo sa deje. Zdvihol bratranec. „Práve nakladajú vášho otca do sanitky!“ Oznamil.

Utekala som rýchlo von a v náručí zvierala svoju sestru Táňu. Pribehli aj kamaráti. Potom sme počuli opäť sirénu sanitky a videli, že sa rúti ako pretekárske auto.

Keď sa mama s babičkou vrátili z nemocnice, pozerala som, kde je ocko, ale nebol s nimi. „Tánička, Danka“ volala mama, a poďte sem ku mne.“ Videla som smútok v maminých očiach, keď začala rozprávať, ako nás mal ocko rád, ako sa o nás staral a ako chcel pre nás vždy len to najlepšie.

Vtedy som si všimla, že hovorí v minulom čase. Jediné, čo ocko ľutoval, bolo, že už nebude pri tom, keď bude Tánička maturovať. Potom sa odmlčala a z očí jej vyhrklo niekoľko slz. Potom pokračovala: „Bol to milujúci ocko, výborný manžel a skutočný Boží muž. Verím, že ho opäť uvidíme, keď sa Ježiš vráti“.

Videla som však, že Táňa stále nechápe, čo mama hovorí.

„Mami, povedz jej to!“ zvolala som. Na jej tvári sa zjavil smútok a po líčach jej stekali slzy.

V tej chvíli som sa cítila, akoby mi niekto vytrhol srdce z hrude a dupalo po ňom celé stádo slonov. Obrátila som sa k sestre a zvolala som: „Je mŕtvy, Táňa, počuješ? Ocko zomrel!“ Bolo mi strašne, keď som si uvedomila, ako som svojej sestre klamala. Počas celej ockovej nemoci sme jej hovorili: „Ocko nikam nepôjde, bude tu stále s tebou, až kým ti nebudú pripínať maturitnú stužku. Aj keby ťa všetci kamaráti opustili, on bude s tebou!“ Ale nebola to pravda. Všetko bolo inak.

Nikdy mi nenapadlo, že by sa také niečo mohlo stať mne alebo našej rodine. Bolesť a žiaľ cítim dodnes, aj keď už neplačem.

Jedno však viem. Môj ocko bol Boží muž. Biblia hovorí, že keď sa Kristus vráti, tí, čo zomreli vo viere, vstanú z hrobu, aby sa s ním stretli. Veľmi túžim byť v Božom kráľovstve, aby som sa mohla opäť stretnúť so svojím ockom. Potom sa presvedčím, že moje posledné „ahaj“ môjmu ockovi bolo skutočne len ako keď poviete „dobrú noc“.

Viera je katedrálou, láska nemocnicou, ale bez nádeje by obe boli len cintorínom.

Charlee Peguy

Bl. Albert Hurtado Cruchaga

18. august

Osemnásteho augusta si v Chile pripomínajú Deň solidarity. Národný parlament ho vyhlásil na počesť blahoslaveného otca Alberta Hurtada, ktorý svoj krátky, no mimoriadne plodný život venoval starostlivosti o vydedencov spoločnosti. Albert Hurtado sa narodil 22. januára 1901 vo Vina del Mar v Chile. Už ako malý chlapec na vlastnej koži spoznal údel chudobných a ich boj o každodenný kúsok chleba. V rannom detstve mu zomrel otec a Albert pracoval každé popoludnie a niekedy aj po večeroch, aby zadovážil niečo málo peňazí na prežitie. Hoci veľmi túžil vstúpiť do Spoločnosti Ježišovej, vzdal sa

tejto myšlienky, lebo vedel, že rodina by bez jeho pomoci ešte viac trpela. Okrem starostlivosti o matku a brata Miguela si našiel čas pre ľudí na okraji spoločnosti a každé sobotňajšie popoludnie trávil medzi obyvateľmi najchudobnejšej mestskej štvrte. Popritom ukončil štúdium na právnickej fakulte a ako 24-ročný získal diplom. Vtedy už mohol uskutočniť svoj sen a vstúpiť do

Spoločnosti Ježišovej v argentínskej Córdobe. Po završení filozofického a teologického vzdelávania v Španielsku a Belgicku bol roku 1933 vysvätený za kňaza. O tri roky sa vrátil do rodnej krajiny. Venoval sa najmä výchove a vzdelávaniu detí. Počas svojej pastoračnej činnosti si všimol zlé podmienky života chudobných ľudí, ktorých okolo neho nebolo málo. Neraz poskytol prístrešok mužovi bez strechy nad hlavou či skupinke detí, ktorú našiel spať pod mostom. Vedel však, že problémy chudobných tak nevyrieši. Od štedrých darcov zhromaždil finančné prostriedky a roku 1944 založil dom El Hogar de Cristo. Jazdil po uliciach a do svojej zelenej dodávky s veľkou láskou zbieral chudobných, aby im ponúkol trochu mlieka, polievky či aj vlastné lôžko na prenocovanie. Jeho pomoc sa však neobmedzovala iba na utíšenie hladu či darovanie obnosených šiat. Vydedencom spoločnosti poskytoval možnosť vzdelania, aby sa zvýšili ich šance na získanie dôstojnej práce. Jeho domy, ktoré začali vznikať po celej krajine, neboli iba tradičnými útulkami, ale vládla v nich atmosféra skutočného domova. Otec Hurtado bol aj literárne činný a bohaté skúsenosti publikoval v knihách o kňazstve, problémoch dospievania, katechizme či vzdelávaní. Založil tiež časopis Mensaje, venovaný kresťanskej náuke. Bol iniciátorom vzniku chilských odborov založených na sociálnom učení Cirkvi. V plnom rozkvetе týchto mnohostranných aktivít jeho život náhle ukončila zákerná choroba. Otec Hurtado zomrel 18. augusta 1952 vo veku 51 rokov. O 42 rokov neskôr ho pápež Ján Pavol II. slávnostne pripísal do zoznamu blahoslavených. Charitatívne dielo otca Hurtada má dnes v Chile 258 centier, medzi ktorými nechýbajú azylové domy pre deti, domovy pre starých, hospice, nemocnice a chránené dielne pre hendikepovaných.

KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku